

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2036

гр. София, 08.04.2016 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в закрито заседание на 08.04.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

като разгледа дело номер **2101** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197-202 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба на Н. Г., чрез Адвокатско дружество „Ф., Р. и партньори”, срещу Заповед № 13/04.02.216г. на председателя на Държавна агенция за българите в чужбина /Д./.

С оспорената заповед е прекратено производството по преписка № 7095/21.05.2012г. по описа на Д. и е отказано издаването на удостоверение за български произход на Н. Г. (Н. Т. Т.).

В жалбата се посочва, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, постановена в противоречие с влязло в сила Решение на Върховния административен съд по адм.д.№ 3888/2015г. Излага се довод, че административният орган не е съобразил указанията, дадени с посоченото решение на ВАС, според които единственият официален документ, удостоверяващ релевантното за административното производство обстоятелство – българският произход на Н. Г. е акт за раждане № 593 от Регистъра на ражданията за 1949г. на [населено място]. Твърди се, че с този документ се доказва българския произход на жалбоподателката, съгласно изискванията на чл.3, ал.1, т.1, пр.1 от Закона за българите, живеещи извън Република Б.. Изразено е искане за отмяна на оспорената заповед, както и за присъждане на разноски.

Ответникът – председателя на Държавна агенция за българите в чужбина не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град след като се запозна с жалбата и доказателствата по делото намира за установено от фактическа страна следното:

Н. Г. е [дата на раждане] в [населено място] от родители – български граждани. Това обстоятелство се установява от приложения по делото Акт за раждане №593/02.06.1949г., съставен от Народен съвет [населено място]. Следователно Н. Г. (с рождено име Н. Т. Т.) е български гражданин по произхождение по смисъла на приложимата норма на чл.1 от ЗБГр. (обн. ДВ, бр.70/26.03.1948г., отм. ДВ,

бр.79/11.10.1968г.).

Не е спорно между страните, че през 1971г. жалбоподателката и родителите ѝ са се изселили в Република Т. на основание Спогодбата между Н. Република Б. (НРБ) и Република Т. за изселване, обн. ДВ бр.82/ 21.10.1969г. С Решение №7/5580 от 27.12.1972г. Н. Т. Т. (сега Г.) е приела турско гражданство, каквото има и към настоящия момент. Тези обстоятелства се установяват с приетите по делото писмени доказателства: Удостоверение изх. №70330/04.08.2011г. на Министерството на вътрешните работи на Република Т., Дирекция „Гражданство и население“ (заверен превод на български език); Изселнически паспорт №1122/28.07.1970г.; Изходна виза №155269 и виза №3147/04.10.1971г.; препис – извлечение от гражданските регистри на област Т., [община], кв. С., том 11, семейство: 413 (заверен превод на български език).

Административното производство е образувано по Заявление – формуляр с вх. №7095/21.05.2012г. с което Н. Г. е сезирала председателя на Д. с искане да ѝ бъде издадено Удостоверение за български произход, което да ѝ послужи за придобиване на българско гражданство. В отговор е издадена Заповед №467/05.08.2014г. на председателя на Държавна агенция за българите в чужбина, с която е отказано удостоверяването на български произход на Н. Г. (Н. Т. Т.).

Посочената заповед е била оспорена по съдебен ред пред Административен съд София град, където по жалбата е образувано адм.д. № 8792/2014г., по описа на съда. По делото е постановено Решение № 787/13.02.2015г., с което жалбата е отхвърлена. След обжалване на решението пред Върховния административен съд същото е отменено с Решение № 11634 от 04.11.2015г., по адм.д. № 3888/2015г. Спорът е решен по същество като е отменена Заповед №467/05.08.2014г. на председателя на Държавна агенция за българите в чужбина, с която е отказано удостоверяването на български произход на Н. Г. (Н. Т. Т.). Преписката е върната на административния орган за ново произнасяне по подаденото от Н. Г. заявление.

Оспорената в настоящото производство заповед № 13/04.02.2016г. на председателя на Д. е издадена в резултат от повторното произнасяне по заявление № 7095/21.05.2012г., подадено от Н. Г. (Н. Т. Т.). Административният орган е констатирал наличие на непълни и противоречиви данни за самоличността на родителите на заявителката, поради което до същата е изпратено уведомление изх. № 11-00-1942-7/28.12.2015г. като са дадени указания за тяхното отстраняване. Констатирано е, че уведомлението е получено на 13.01.2016г. от упълномощени представители на Н. Г., като констатираните непълноти и противоречия не са отстранени в указания срок. Последното е обосновоало извод за наличие на предпоставки за прекратяване на производството. Издадена е Заповед № 13/04.02.216г. на председателя на Държавна агенция за българите в чужбина /Д./, с която е прекратено производството по преписка № 7095/21.05.2012г. по описа на Д. и е отказано издаването на удостоверение за български произход на Н. Г. (Н. Т. Т.).

По делото не са налице данни относно датата, на която заповедта е връчена на жалбоподателката, поради което съдът приема, че е спазен срокът за оспорване по чл. 197 АПК. Жалбата е подадена от надлежна страна, с право и интерес от оспорване и следователно е допустима. Разгледана по същество е основателна.

Заповедта е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 15, ал. 2 от Закона за българското гражданство /ЗБГ/ в производството по придобиване на българско гражданство по натурализация с молбата за придобиване на българско гражданство се

представя и удостоверение за български произход, издадено от Държавната агенция за българите в чужбина. След като Д. е органът, издаващ удостоверение за български произход, то председателят на агенцията може да издаде и заповед за прекратяване на производството.

Съгласно чл. 173, ал.1 и 2 от АПК, при отмяна на оспорения административен акт съдът има следните правомощия: 1. Когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган, след като обяви нищожността или отмени административния акт, съдът решава делото по същество. 2. Извън случаите по ал. 1, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В разглеждания случай удостоверение за български произход може да бъде издадено само от председателя на Д., поради което и съдът е върнал преписката на административния орган. Последният, обаче, е длъжен да се съобрази с указанията на съда относно тълкуването и прилагането на закона. С Решение № 11634/04.11.2015г. на ВАС е прието, че в хипотезата на придобиването на българско гражданство по натурализация законодателят е предвидил няколко алтернативи, една от които е тази по чл. 15, ал. 1, т. 1 – лице, което не е български гражданин може да придобие българско гражданство по натурализация ако е от български произход. Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за българите живеещи извън Република Б. (ЗБЖИРБ) българският произход се доказва с документ, издаден от български или чужд орган или по искон ред (чл. 3, ал. 2 от ЗБЖИРБ). В случая Н. Г. е избрала да направи искането си до компетентния български орган – Д.. Спогодбата между НРБ и Република Т. за изселване от НРБ в РТ на български граждани от турски произход, чиито близки роднини са се изселили в Т. до 1952 година (Ратифицирана с Указ № 441 от 30.05.1968 г., влязла в сила от 19.08.1969 г. и обн. ДВ, бр. 82 от 21.10.1969 г.), урежда въпроса за изселването на желаещите да се изселят в Т. български граждани от турски произход. Какво се влага в съдържанието на понятието „турски произход“ в този акт не е посочено. Не е спорен факта, че към момента на влизане в сила на Спогодбата Н. Г. и родителите ѝ са лица с български, а не турски, произход. Този извод се налага от нормата на чл. 30 от Заключителните разпоредби на ЗБГр, обн. ДВ, бр. 79 от 11.10.1968 г., тъй като към този момент както двамата родители, така и г-жа Г. са с българско гражданство. Не е спорно също, че по силата на разпоредбата на чл. 16, ал. 2 ЗБГр (в редакцията на текста по ДВ, бр. 79/1968 г.) български гражданин от небългарска народност, който се изсели от страната „загубва българското си гражданство със самото изселване“, което означава, че Н. Г. е изгубила българското си гражданство не по собствено желание, както е приел административния орган, а по силата на факта на изселването.

Съгласно сега действащия § 2, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗБГр „лице от български произход“ е лице, на което поне единият възходящ е българин. Понятието „българин“ в законовия текст не се възприема като етническо, тъй като народността или етническият произход на лицата, загубили българско гражданство и кандидатстващи за възстановяването му, ще послужи като основание за различно третиране, което е в пряко противоречие с принципа за равенство на всички граждани пред закона и е в противоречие със забраната за дискриминация - чл. 6 от Конституцията на РБ. Понятието „българин“ се тълкува с оглед правното му

съдържание - правната и политическата връзка между едно лице и държавата Република Б., т. е. българското гражданство (Определение № 14535 от 03.12.2014 г., постановено по адм. дело № 12221/2014г., по описа на ВАС).

Видно от мотивите на оспорената заповед административният орган не е съобразил дадените указания в решението на ВАС, като дори не е и коментирал същите. Изцяло не е съобразено даденото от ВАС тълкуване на приложението на нормите на Спогодбата между НРБ и Република Т. за изселване от НРБ в РТ на български граждани от турски произход, чиито близки роднини са се изселили в Т. до 1952 година (Ратифицирана с Указ № 441 от 30.05.1968 г., влязла в сила от 19.08.1969 г. и обн. ДВ, бр. 82 от 21.10.1969 г.) и на разпоредбата на чл. 16, ал. 2 ЗБГр (в редакцията на текста по ДВ, бр. 79/1968 г.), според което не следва да се приема, че Н. Г. е загубила българското си гражданство не по собствено желание, а по силата на изселването.

Представен е акт за раждане на Н. Т. Т., в който е вписано, че и двамата ѝ родители са с българско гражданство, към момента на нейното раждане. Актът за раждане представлява официален документ и като такъв удостоверява отразените в него обстоятелства. Не са оспорени нито неговата автентичност, нито неговото съдържание. Следователно, към момента на своето раждане жалбоподателката безспорно е била българска гражданка с родители български граждани. Констатираните от административния орган непълноти и неточности, описани в оспорената заповед не са от съществено значение, което би могло да промени удостовереното с акта за раждане обстоятелство, а именно, че родителите на Н. Г. са с българско гражданство и по смисъла на параграф 2, т. 1 от ЗБГ тя е лице с български произход. Удостоверено е, че лица с посочените имена и данни са родители на Н. Т. Т. и същите са с българско гражданство.

От изложеното следва, че оспорената Заповед № 13/04.02.216г. на председателя на Държавна агенция за българите в чужбина е издадена в противоречие със закона, което налага нейната отмяна. Преписката следва да бъде изпратена на Държавната агенция за българите в чужбина за ново произнасяне по подаденото заявление.

Претенцията на пълномощника на Н. Г. за присъждане на разноски за настоящата инстанция е неоснователно и не следва да бъде уважено. По делото не е приложен договорът за правна защита и съдействие, не са приложени доказателства за направени такива по смисъла на чл. 78 ГПК, нито е представен на съда списък, съгласно изискванията на чл. 80 от същия кодекс.

По изложените съображения Административен съд – София – град, Трето отделение 16 – ти състав, на основание чл. 200 от АПК

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Г. Заповед № 13/04.02.2016г. на председателя на Държавна агенция за българите в чужбина.

ИЗПРАЩА преписката на Държавна агенция за българите в чужбина за ново произнасяне в съответствие с мотивите на настоящото определение в едномесечен срок от постъпване на преписката.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните участващи в административното производство с частна жалба пред ВАС в 7-дневен срок от съобщението.

Съдия: